

De rust op death row

Peter De Graef en Kathelijne Verbeke in „...Iets over de liefde”. © rr

theater

Theater Malpertuis en De Stichting spelen „...Iets over de liefde”. Gezien in Eeklo, 23/3. Nog op tournee tot en met 21/5, onder meer in Brugge (1/4), Evergem (7/4), Oudenaarde (8/4) en Wevelgem (9/4). Speellijst op www.malpertuis.be.

IEMAND trapt te laat op de rem. Het achterlicht van de auto vóór hem gaat eraan. Ontmoeting, verzekeringspapieren, praatje om de tijd te doden. Dat het toch verwonderlijk is hoeveel van onze landgenoten zich dagelijks van het leven beroven, zegt de man. „Het wordt tijd dat we dat ook eens in het buitenland gaan promoten: ons talent voor depressie en zelfmoord.” Daar is de vrouw het helemaal mee eens; ze weet zelfs waar al die depressies vandaan komen. Het is allemaal de schuld van onze hersens, die met hetzelfde gemak onrealistische wensdromen en banaliteiten als „Ik ga maar eens pissen” bedenken. ...*Iets over de liefde* gaat over zo'n onrealistische wensdroom: het verlangen van twee mensen om de liefde te mogen vinden. De vriendelijk

bedoelde chaos van Hendrik (Peter De Graef) en het onbedoeld agressive van Anna (Kathelijne Verbeke) klinkt op de een of andere manier en ze komen nader tot elkaar. Op de achtergrond zien we een jongen (Pepijn Caudron) met engelen-vleugels, die vanuit een meer verheven perspectief op het gevecht om liefde neerkijkt. Dat gevecht is pijnlijk, maar de personages weten dat er maar één moment is waarop een mens echt innerlijke rust kan verwerven. Dat is in het zicht van de dood: op *death row*, of oog in oog met een sabeltandtijger. In een indrukwekkende scène houdt Hendrik zijn vriendin en het publiek voor dat er niets ergers is dan vluchten in slachtofferschap. Overal waar er iets vreselijks fout loopt, zegt hij, zit er een slachtoffer in het oog van de storm.

Is dat nu sociologie voor de wellness-pagina's in *Libelle*? Misschien, maar De Graef heeft wel een punt en hij weet het bovendien overtuigend te brengen. Zijn uitbarsting in het stuk laat zich samenvatten als „blijf niet bij de pakken zitten”, maar waarom zou je een doorleefde scène zo zoutloos samenvatten? De Graef maakt het voelbaar.

Het is dan ook jammer dat het stuk in de laatste twintig minuten een van de personages klemzet in zo'n slachtofferrol. Een originele relatiekomedie verandert opeens in een keihard incestdrama. Je zit in de zaal te bidden dat De Graef en collega's de macht over het stuur niet kwijtraken en er met een kapot achterlicht van af zullen komen, maar het is al te laat: de remmen van het verhaal gieren en met een overdaad aan clichés (incest! doofpotoperatie! hooggeplaatsten!) rijdt de auto zich *perte total*.

De toeschouwer herinnert zich rond die tijd dat de jonge moeder een pistool in huis heeft en ja hoor: daar heb je de zelfmoord al. Bang! Dat is het geluid van personages die als hersenloze *crash test dummies* door de voorruit gekatapulteerd worden.

In de slotmonoloog weet De Graef de brokken nog een beetje te lijmen.

...*Iets over de liefde* is voor pakweg tachtig procent een inspirerende, originele voorstelling. Laten we over die resterende twintig procent in vredesnaam dan maar de mantel der liefde werpen.

Mark Cloostermans